

Lähetä mielipiteesi tai kyselysi osoitteella:

TM/Postilaatikko, Esterinportti 1,
00015 Otavamedia
tai sähköpostilla:
tekniikan.maailma@otavamedia.fi.
Toimitus pidättää itselleen oikeuden tarvittaessa lyhentää kirjeitä.

Museoviraston vastine artikkeliin "Aartenetsijän työkalu"

■ TEKNIKAN Maailma -lehti käsittelee numerossaan 12/2014 monia suomalaisia kiinnostavaa ja puhuttavaa harrastusta eli metallinetsintää. Se on ollut 2000-luvulla nouseva harrastus, mikä liittyy mm. etsimien saatavuuden paranemiseen ja halventuneeseen hintaan. Lisäksi internetin kautta on saatavissa paljon harrastajien jakamaa tietoa, ja viimeisen vuoden aikana myös median uutisointi aiheesta on kasvattanut mielenkiintoa.

Metallinetsintä on yksi niistä harrastuksista, joissa harrastajan on osattava muutakin kuin harrastusvälineiden käyttö ja tekniset ominaisuudet.

Luotettavana ja arvostettuna alansa lehtenä Tekniikan Maailman olisi ollut perusteltua tuoda tämä seikka selvästi esille harrastusta esitellessään.

Suomessa metallia voi todella etsiä melko vapaasti, mutta lainsäädännön muodostamien rajojen puitteissa. Viranomaiset luotavat siihen, että harrastajat kuten muutkin yhteiskuntamme toimijat ottavat lait ja niiden vaikutuksen huomioon erilaisissa toimissaan.

Museoviraston mielestä historiaamme liittyvillä kohteilla metallinetsintään kehottaminen ilman asiaan vaikuttavan lainsäädännön esiin tuomista ei ole hyvä ratkaisu.

Kiinteät muinaisjäännökset on rauhoitettu muinaismuistolailla (295/1963). Ilman lain perusteella annettua lupaa muinaisjäännöksellä ei saa kaivaa maata. Maata ei tule myöskään kaivaa muinaisjäännöksi oletetulla paikalla. Laissa määritellään myös muinaisesineet. Sataa vuotta vanhemmat maalöydöt, joiden omistajaa ei tiedetä, tulee välittömästi ilmoittaa ja/tai toimittaa Museovirastoon.

Muinaismuistolain lisäksi harrastajan on huomioitava myös löy-

tötavaralain (778/1988), luonnon-suojelulain (20/1996) ja rikoslain (1889/39) säädökset. Lisäksi on huomioitava jokamiehenoikeuksien rajat.

Museovirastolla on kaikkia kansalaisia, viranomaisia ja muita toimijoita metallinetsinnän kysymyksissä palveleva sähköposti *metallinilmais@nba.fi*.

Lisäksi Museovirastolla on asiasa suomen-, ruotsin- ja englanninkieliset informaationsivut verkkosivuillaan, joista tietoa metallinetsintään liittyvissä asioissa on helppo saada saatavilla. Verkkosivuilla olevassa Museoviraston oppaassa metallinetsinnän harrastajille kerrotaan mm. asiassa vaikuttavassa lainsäädännöstä ja ohjeistetaan muinaisesineiden löytäjiä.

Tänäkin kesänä jotkut metallinetsinnän harrastajat ovat käyneet kaivamassa metallia etsimen kansa muinaismuistolain rauhoittamilla kiinteillä muinaisjäännöksillä. Monien harrastajien kohdalla kyse on ollut tietämättömyydestä. Tiedossa on kuitenkin, että kohteisiin on kajottu myös tietoisena kohteen rauhoituksesta. Museovirasto tarkastaa kiinteisiin muinaisjäännöksiin kohdistuneet kaivamiset ja ilmoittaa ne aina poliisiviranomaiselle.

Ikävistä tapauksista huolimatta Museoviraston mielestä on myönteistä, että kansalaiset kiinnostuvat historiasta ja kulttuuriperinnöstä.

Suuri osa harrastajista toimii vastuullisesti ja vaalii yhteistä arkeologista kulttuuriperintöämme.

Harrastuksen lisääntyminen on myös haaste, sillä kiinteiden muinaisjäännösten, irtaimien muinaisesineiden ja arkeologisten kohteiden tulisi säilyä kulttuurisena perintönä myös jälkeemme tuleville sukupolville.

► **Lisätietoa: lakimies Matleena Haapala, Museovirasto, puh. 040 128 6034**

► **Museoviraston verkkosivut:** <http://www.nba.fi/fi/index>

► **Museoviraston metallinetsintään liittyvät verkkosivut:** http://www.nba.fi/fi/kulttuuriymparisto/arkeologinen_kulttuuriperinto/metallinilmais

► **Jokamiehenoikeudet:** [http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Luonto/Jokamiehenoikeudet\(16989\)](http://www.ymparisto.fi/fi-FI/Luonto/Jokamiehenoikeudet(16989))

■ **TM toki tuntee vastuunsa myös harrastuksen tästä puolesta. Tes-**

tasimme numerossa 21/2010 kolmea metallinilmaisinta. Tämän artikkelin yhteydessä oli oheisjuttu ”Älä syyllisty laittomuuksiin”, jossa kerrottiin muun muassa muinaismuistolaista ja haastatettiin Museoviraston edustajaa.

TOIMITUS

Nimet väärin

■ HUOMASIN, että uusimman TM:n (13/2014) jutussa ”Ketterästi kinnerillä” on asiavirhe tekstissä. Tekstin alkupuolella kerrotaan vuoden 1949 amfibioinneriystävysten matkasta Helsingistä Tukholmaan. Ystävysten molemmat nimet ovat jutussa väärin. Matkalla olivat **Reino Karpio** ja isoisäni **Matti Näränen**.

Kiitoksia jutusta,

JUHANI

Kuka ajoikaan ylinopeutta?

■ TEKNIIKAN maailmassa 12/2014 oli juttu ”Kuka ajoi ylinopeutta”, jossa kuljettaja kiisti ajaneensa ylinopeutta ja väitti, että oli mitattu eri auton nopeus. Pieni tarina aiheeseen:

Olin vuonna 2010 ajamassa Kehä III:lla itään päin. Hieman ennen Ansatieta näin tiensivussa tutkaa käyttävän poliisin. Katsoin omaa nopeusmittariani, se näytti 70 km/h, jolloin todellinen nopeuteni oli noin 67 km/h. Sanoin vaimolleni, että nopeutemme mitattiin juuri mutta ettei meillä ollut ylinopeutta.

Hetken päästä naispoliisi ohjasi meidät kääntymään Ansatielle. Kohtelias miespoliisi pyysi tulemaan autoonsa, koska olin ajanut ylinopeutta. Kiistin asian jyrkästi ja sanoin nähneenikin tutkankäyttäjän, joten tiedän senhetkisen nopeuteni ja että olin vielä maininnut asiasta vaimolleni.

Poliisiautoon kutsu pysyi voimassa. Autossa poliisi kysyi, tiedänkö mikä oli paikan nopeusrajoitus ja pyysi kuvailemaan tutkan paikkaa. Olin kai tarpeeksi vakuuttava, koska hän otti puhelun tutkamiehelle ja sanoi asiakkaan jyrkästi kieltävän ylinopeuden.

Kuulin puhelun toisen osapuolen sanovan, että turha kieltää mitään - vihreällä Nissanilla oli selvä ylinopeus. Poliisi, jonka kanssa istuin autossa, sanoi asiakkaan au-

ton olevan vihreä Toyota Avensis. Hetken hiljaisuuden päästä kuulin kommentin ”päästä varoituksella”.

Minut päästettiin kohteliaalla anteeksipyyntöillä ilman varoitusta. Mutta entäpä jos liikkeellä olisi ollut kaksi samanmerkkistä ja samanväristä autoa? Rekisterinumerosta ei puhuttu mitään.

TAPIO NIEMINEN

Pelissäännöt sekaisin?

■ MAAMME suurimmassa päivälehdessä oli iso artikkeli polkupyöräilyn etiketistä.

Kuvituksessa kaikki pyöräilijät olivat ilman kypärää. Toisen aikuisen kuljettaminen ei kuulemma ole hyvän tavan vastaista, ja hiljaisilla kaduilla voi siirtyä ”autotielle kunnioituksesta jalankulkijoita kohtaan”.

Lisäksi artikkelin mukaan ”älykäs kaupunkipyöräilijä osaa ennakoida myös busseihin ja busseista pyörätielle pomppivat jalankulkijat”.

Eikös tällaisissa tilanteissa väistämisvelvollinen ole nimenomaan pyöräilijä?

”ÄITI JA PIKKUPOIKA”

■ *SILLOIN kun liikenteen käyttäytymissääntöjä aletaan määritellä mielipidetasolla, oma mielipide on aina oikea ja muiden väärä.*

Liikenneturvallisuuden peruslähtökohta on kuitenkin se, että kaikki toimivat samojen pelisääntöjen eli liikennesääntöjen mukaisesti.

Kysyttyä asiaa käsittelee tieliikennelain 31 §. Ei riitä, että linja-autopysäkkiä edestä tai takaa lähestyvä polkupyöräilijä väistää bussista tulevia tai sinne meneviä jalankulkijoita, vaan näille on annettava esteetön kulku. Se on kova velvoite.

Samoja sanoja käytetään TLL 6 §:ssä, jossa määrätään jokaisen tienkäyttäjän antamaan esteetön kulku säädettyjä ääni- ja valomerkkejä käyttävälle hälytysajoneuvolle.

Automaattista pysähtymisveloitetta pyöräilijällä ei ole (se poistui 1.6.1997), mutta etenkin jos jalan liikkuvia on useampia, käytännössä niin on pakko tehdä. Jalankulkijoiden välistä puikkelehtiminen on laitonta toimintaa. Jos tällaisessa tilanteessa tapahtuu törmäys, syyllisyydestä ei ole epäselvyyttä.

OLAVI LEMPINEN